

DE ROULERING IN HET WERKLOZENLEGER.

Door J. TINBERGEN.

---

1. Een voor de gevolgen van de werkloosheid belangrijke faktor is de kwestie van de *roulering* van arbeidskrachten. Hetzelfde aantal verloren arbeidsdagen verdeeld over meerdere personen, die dus elk minder lang werkloos zijn, vormt steeds een minder groot gevaar voor de betrokkenen. De periodiek verschijnende statistieken over de werkloosheid leveren ons over deze kwestie geen gegevens, doch houden zich uitsluitend bezig met de totale omvang van de werkloosheid zonder nadere opgaven over de dragers dezer werkloosheid. Alleen een meer gedetailleerd onderzoek als het bekende Rapport van de Kommissie tot Onderzoek naar de omvang en de feitelijke betekenis der Werkloosheid te Amsterdam kan daaromtrent iets leren. Toch is ook dat rapport zeer spaarzaam met zijn gegevens over deze kwestie. We vinden slechts een opgave van het aantal werklozen (in % van het gehele aantal) dat op het ogenblik van telling werkloos was resp. minder dan 1 maand, tussen 1 en 3 maanden, tussen 3 en 6 maanden, enz. De kommissie verbindt er de konklusie aan, dat de roulering „nog wel voldoende” is (blz. 45).

Zonder op deze konklusie te willen afdingen, geloven we toch dat een nadere beschouwing van deze kwestie zijn nut kan hebben. In 't volgende zullen we daarom enige begrippen bespreken, die hierbij goed onderscheiden dienen te worden, benevens een toepassing daarvan op het Amsterdamse rapport en een in Mei 1928 verschenen Zweeds rapport over een dergelijk onderwerp.

2. Als maatstaf van de roulering komt het eerst in aanmerking de lengte van elke werkloosheidsperiode die door ieder der werklozen wordt ondergaan. Verdere gegevens ter beoordeling van de roulering zullen zijn de lengten van de perioden van werken die daartussen liggen; het Amsterdamse rapport kan ons echter alleen over de eerste grootheid iets leren, waarom we van de

verdere factoren afzien. Om de kwestie van de roulering in het werklozenleger zuiverder te stellen, gaan we eerst uit van een toestand van konstante werkloosheid. Hoe van het praktische geval van *toenemende* werkloosheid (onder seizoeninvloed) daartoe kan worden overgegaan, behandelen we in § 7. We hebben ons de zaak dus nu aldus voor te stellen dat een konstant aantal „werklozenplaatsen” bezet is door steeds variërende mensen, waarvan sommigen er langer, andere korter verblijven. En ons interesseert nu: hoe lang is de gemiddelde duur van zo'n „verblijf”, de gemiddelde periode tussen ontslag en tewerkstelling, voor alle voorkomende gevallen? Of nog omvattender: hoe is de verdeling van alle gevallen over de verschillende mogelijke perioden? Met het oog op later in te voeren nomenklatuur zullen we deze verdeling noemen: verdeling [B]. Een dergelijke „verdeling” is dus steeds een reeks getallen, die aangeeft het % der gevallen dat resp. ligt tussen 0 en 1 mnd. („groep 1”), tussen 1 en 2 mnd. („groep 2”), tussen 2 en 3 mnd., enz.

Het Amsterdamse rapport levert ons iets positief verschillends daarvan, nl. de verdeling van de daarin getelde werklozen naar de tijd die er verstreken is tussen hun laatste ontslag en het *tijdstip van telling* (15 Sept. 1926). We willen deze verdeling noemen „verdeling [A]”. (Over de omstandigheid dat het rapport niet elke groep apart vermeldt, maar bv. alleen het aantal met werkloosheidsduur tussen 6 en 12 maanden, zie § 8 en fig. 1.) De vraag wordt dus: wat kan men uit [A] over [B] besluiten?

3. M.i. is zonder verdere hypothese uit [A] *niets af te leiden* omtrent [B]. Strikt genomen kan men dus uit de cijfers die de commissie geeft, niets besluiten omtrent de roulering. Het is nl. zeer goed denkbaar, dat alle op 15 Sept. 1926 getelde werklozen tot hun dood toe werkloos zouden blijven, zonder dat daarmee de verdeling [A] op 15 Sept. 1926 beïnvloed wordt. Nu zal ieder wel is waar voelen, dat zoiets extreems niet het geval is, maar met de gegeven redenering wordt bewezen dat ook alle tussengelegen gevallen tot aan het feit, dat op 16 Sept. ieder werk had, toe, mogelijk zijn, tenzij men een of andere verdere veronderstelling te hulp roept om meerdere bepaaldheid te verkrijgen. Het meest voor de hand liggend en in overeenstemming met wat men vaag vermoedt is m.i. de hypothese, dat *de verdeling [A] in de loop v. d. tijd zich handhaaft*.

Enigszins te bewijzen is deze hypothese natuurlijk alleen door herhaald onderzoek. Daarnaast bestaat echter zelfs de vraag of deze hypothese *mogelijk* is. We komen daarop nader terug.

4. Zien we nu eerst hoe er een belangrijke konklusie uit onze hypothese te trekken is, die ons naar de oplossing van ons vraagstuk brengt. Gegeven is dus de verdeling [A], d.w.z. in groep

1	2	3	4	5	enz.	met werkloosheidsduur
0—1	1—2	2—3	3—4	4—5	enz.	maanden, bevinden zich
a_1	a_2	a_3	a_4	a_5	%	der werklozen, op 15 Sept. 1926. Volgens onze veronderstelling heeft ook op 15 Augustus 1926 die verdeling bestaan (terwijl we aangenomen hebben dat ook het totaal aantal werklozen konstant gebleven is, zodat de eenheden der a 's, nl. 1 %, ook hetzelfde zijn gebleven).

Hoe is nu de Septembertoestand ontstaan uit de Augustus-toestand? Elke arbeider die op 15 Sept. b.v. in groep 3 thuishoort, *moet* in Augustus in groep 2 zijn geweest (van vestiging kan nl. afgezien worden). Alle a_3 zijn dus per se afkomstig van de a_2 van Augustus. De overige $a_2—a_3$ die op 15 Aug. in groep 2 aanwezig waren, *moeten dus werk gevonden hebben*. Tertium non datur! Die $a_2—a_3$ mensen waren op 15 Augustus tussen 1 en 2 mnd. werkloos; toen ze werk vonden — wat tussen 15 Aug. en 15 Sept. gebeurd moet zijn — waren ze dus tussen 1 en 3 maanden werkloos. We konkluderen dus dat van de a_2 werklozen die op 15 Augustus in groep 2 behoorden, er a_3 zijn overgebleven op 15 September, die dan natuurlijk in groep 3 gekomen zijn, terwijl de overige $a_2—a_3$ werk gevonden hebben, en wel nadat ze tussen de 1 en 3 mnd. werkloos waren geweest. Evenzo zijn van de a_1 werklozen, die er op 15 Augustus in groep 1 aanwezig waren, op 15 September nog a_2 overgebleven, terwijl er $a_1—a_2$ werk hebben gevonden na een werkloosheid van tussen de 0 en 2 mnd. Dezelfde redenering op alle andere groepen toepassend, vinden we, dat er werk gevonden hebben $a_1—a_2$ van een werkloosheidsperiode tussen 0 en 2 mnd., tegenover $a_2—a_3$ van een werkloosheidsperiode tussen 1 en 3 mnd., $a_3—a_4$ van een tussen 2 en 4 mnd., enz. en tenslotte $a_{n-1}—a_n$ met een periode van $n—2$ à n mnd., en a_n met een periode van $n—1$ à $n + 1$ mnd.

Over degenen die geen werk hebben gevonden spreken we niet verder. Ons interesseren op 't ogenblik alleen de in totaal $(a_1—a_2) + (a_2—a_3) + \dots + (a_{n-1}—a_n) + a_n$, dat is dus

juist a_1 % werklozen, die wèl werk gevonden hebben en hun verdeling over de verschillende groepen.

De redenering levert ons alleen niets voor groep 1 voor September, die wordt gevormd door de na 15 Augustus werkloos gewordenen, die het op 15 Sept. nog zijn. Opdat ook groep 1 weer op zijn oude sterkte worde hersteld moeten er dus a_1 % meer in- dan uitgegaan zijn. Aan onze waarneming ontsnapper zodoende diegenen die tussen 15 Aug. en 15 Sept. een korte tijd werkloos zijn geweest. Dit is ondertussen geen bezwaar tegen de methode; doch slechts een gevolg van de keuze der *maand* als kleinste tijdsinterval. Waren de % opgegeven door het Rapport naar het aantal dagen of weken ¹⁾ dan hadden we resp. alleen hen niet onder onze cijfers die minder dan 1 dag resp. 1 week werkloos waren geweest.

Ondertussen is dit onbelangrijk, omdat 1o. de langere gevallen de gewichtigste zijn; en 2o. een extrapolatie wel toelaatbaar is, die ons inlicht over de waarschijnlijke grootte van het aantal aan de waarneming ontgane gevallen. Een te fijne indeling, zoals die naar dagen, heeft bovendien andere bezwaren. (Vgl. § 10 en fig. 2.)

5. We zijn dus zodoende te weten gekomen hoe zich de aantallen arbeiders verhouden die werk vinden na 0—2 mnd., na 1—3 mnd., na 2—4 mnd., enz. Een kleine omrekening (§ 8) levert ons dan de verdeling van die arbeiders over de groepen 0—1 mnd., 1—2 mnd., enz. *Daarmee hebben we de verdeling [B] gevonden*, want elk geval van werk vinden is tevens een geval van werkloosheid en de verdeling voor de gevallen van werk vinden is dus dezelfde als die voor gevallen van een werkloosheidsperiode. Uit de zo gevonden verdeling [B] kunnen we dan ook de gemiddelde duur van een werkloosheidsperiode berekenen.

De verdeling [B] blijkt dus een totaal andere te zijn dan [A], en daaruit te kunnen worden afgeleid door de opeenvolgende verschillen te nemen van de getallen a . Wiskundig gesproken is [B] het differentiaalquotiënt van [A], met negatief teken. (Vgl. § 6.)

Onder de beschouwingen door is nu ook gebleken, wat het criterium is voor de *mogelijkheid* van onze hypothese, dat [A] zich steeds handhaaft. Enige eis die daarbij vervuld moet zijn, is,

---

1) Zoals in het Zweedse rapport; zie § 10.

dat de *getallen* $a_1, a_2, a_3 \dots$ enz. *steeds kleiner worden*. Anders is 't nooit mogelijk, dat uit a_2 in Augustus a_3 in September wordt.

6. Volledigheidshalve willen we er nog op wijzen, dat naast de „verdelingen” [A] en [B] nog een derde, „verdeling [C]”, onderscheiden kan worden, en wel de verdeling van de getelde werklozen naar de lengte van de werkloosheidsperiode waarin ze zich bevinden op het tijdstip van telling. Zowel van [A] als van [B] moet deze verdeling duidelijk onderscheiden worden. Het verschil met [A] is hierin gelegen dat de werklozen daarbij verdeeld worden naar de tijd dat ze *reeds werkloos zijn* op het tijdstip van telling; voor elke werkloze moet deze tijd nog vermeerderd worden met de tijd die verloopt tussen 15 Sept. en het oogenblik dat hij werk krijgt, om de periode te verkrijgen die toonaangevend is voor de verdeling [C]. Men is allicht geneigd, om bij de term „verdeling van de werklozen naar de duur der werkloosheid” zoals die door de Kommissie gebruikt wordt, te denken aan deze verdeling [C], terwijl de kommissie er [A] mee bedoelt.

Ook van [B] moet echter [C] duidelijk onderscheiden worden. Het is lang niet hetzelfde of men, zoals in [B] geschiedt, *hen die werk vinden* verdeelt naar de duur hunner werkloosheid, dan wel, zoals in [C], *hen die werkloos zijn* aldus verdeelt. Onder hen die werk vinden overheersen in meerdere mate de werklozen met korte werkloosheid dan onder hen die werkloos zijn.

Voor het geval, dat men met een stationnaire toestand te maken heeft, zoals wij ook reeds veronderstelden bij onze beschouwingen over de verdeling [B] t.o.v. [A], kan men zelfs het verband tussen [B] en [C] nauwkeurig aangeven. Men denke zich, dat een groot aantal maanden achtereen zowel de verdeling [B] als de verdeling [C] worden opgemaakt. Op elke maand wordt dus vastgesteld hoeveel werklozen van elke groep er *zijn* ([C]) en hoeveel er werk vinden ([B]). (In werkelijkheid zou men dit experiment alleen retrospectief kunnen uitvoeren, omdat de gehele duur van de nog aan de gang zijnde werkloosheid nagegaan moet worden voor verdeling [C]. Voor ons doel is dat echter geen bezwaar.) Men denke zich voorts dit grote aantal verdelingen [B] opgeteld — d.w.z. de cijfers voor groep 1 achtereenvolgens gevonden, opgeteld, evenzo voor groep 2, enz. —; evenzo voor [C]. In de zo gevormde totaalcijfers is nu echter elk geval van werkloosheid in [B] slechts eenmaal geteld, nl. op het tijdstip,

dat werk gevonden werd; daarentegen in [C] evenveel keren als de werkloosheid maanden heeft geduurd. Bij de aangenomen stationnaire toestand zijn deze totaalcijfers echter evenredig met elke der gevonden verdelingen [B] en [C], en daaruit volgt dat in [C] elk geval van werkloosheid zoveel maal zo zwaar geteld is dan in [B] als de duur der werkloosheid bedraagt.

Wiskundig is het verband tussen de drie verdelingen aldus: is x de werkloosheidsduur (in de zin van de betr. verdeling), ydx het percentage werklozen tussen x en $x + dx$, dat in aanmerking komt, en is voor [A]: $y = f(x)$, dan is voor [B]: $y = -bf'(x)$ en voor [C]: $y = -cx f'(x)$, waarbij b en c zulke konstanten zijn, dat het totaal aantal % 100 wordt, en wanneer de groepsintervallen als oneindig klein beschouwd worden.

7. Willen we deze beschouwingen nu toepassen op het praktische geval van Amsterdam, dan moeten we eerst nog rekening houden met de omstandigheid dat de werkloosheid onderhevig is aan seizoenschommelingen. Daardoor is nl. een deel van 't werklozenleger op de datum van telling pas kort geleden nieuw toegetreden. Het zonder meer mederekenen van deze werklozen zou de roulering groter doen schijnen dan ze is. Bezien we de toestand zoals die was in September 1926.

De indexcijfers van de werkloosheid waren voor de stad Amsterdam in 1926:

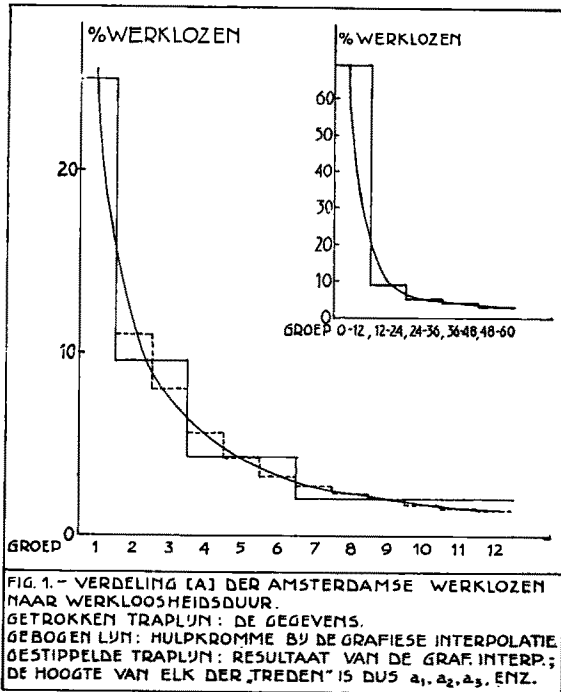
Junie	Julie	Aug.	Sept.
11.6	10.8	10.8	11.1

Het laagste punt viel hier dus, in tegenstelling tot het indexcijfer voor het gehele land, in Augustus. Sinds Augustus is het werklozenleger toegenomen met $\pm 3\%$. Zodoende is dus 3% van de in September aanwezige werklozen tengevolge van het seizoen pas 0—1 maand werkloos, en niet omdat de roulering b.v. zeer groot was. Deze seizoeninvloed is dus in dit geval zeer gering. Had de telling in December plaats gehad, dan had een veel belangrijker correctie aangebracht moeten worden. (Vgl. § 10 en fig. 2.)

8. Gaan we nu over tot de toepassing van onze berekeningen op de Amsterdamse cijfers, en wel in de eerste plaats voor alle werklozen, niet gesplitst naar beroepen. Het rapport geeft de volgende cijfers: de duur der werkloosheid was resp. (voor hen waarvan die duur bekend is):

0—1 mnd. 1—3 m. 3—6 m. 6—12 m. 1—2 j. 2—3 j. > 3 j.
 voor 25 % 19 % 13 % 12 % 9 % 5 % 7 %

van het totaal aantal. Uit deze cijfers leiden we door grafiese interpolatie ²⁾ de cijfers af voor elk der vroeger genoemde groepen, d.w.z. opklimmende duur met 1 maand telkens. Voor onze berekeningen zijn van belang de eerste 12 groepen en vervolgens slechts de 24e, 36e, 48e en 60e. Zetten we de zo gevonden kromme

voort buiten het derde jaar, dan blijkt, dat de rubriek: „langer dan 3 jaar” wat de getalsterkte betreft, toereikend is, om voortzetting tot het einde van het 5de jaar juist mogelijk te maken. Dat is in goede overeenstemming met de mededeling in het rapport, dat de indeling naar de duur „berekend (is) naar de laatste 5 jaar”.

We krijgen de volgende cijfers:

groep	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	24	36	48	60
%	25	11	8	5.6	4.2	3.2	2.7	2.3	2.0	1.7	1.5	1.4	0.50	0.33	0.29	0.25

²⁾ d.w.z. door het konstrueren van een vloeiende lijn die zo goed mogelijk overeenstemt met de trapvormige lijn der gegevens. Met het oog op de mogelijke onzekerheid in de gegevens is deze methode ruimschoots voldoende nauwkeurig te achten. Zie fig. 1.

Na aftrek van de seizoenkorrektie van 3 % wordt het getal voor de eerste groep 22, de rest der getallen blijft zo.

Op de boven geschetste manier berekenen we nu a_1 — a_2 enz., benevens a_{12} — a_{24} , a_{24} — a_{36} enz., welke laatste dan aangeven hoeveel arbeiders werk gevonden hebben na 1—2 jr., 2—3 jr., enz. We vinden zo: werk vonden na werkloosheid van:

0-2 mnd.	1-3	2-4	3-5	4-6	5-7	6-8	7-9	8-10	9-11	10-12	11-13 mnd.
11	3	2.4	1.4	1.0	0.5	0.4	0.3	0.2	0.1	0.1	0.1 %

en na een werkloosheid van

1—2 j.	2—3 j.	boven 3 jr.
0.9	0.17	0.33 %

waarbij men bedenke dat de % nog steeds die zijn van het oorspronkelijke totaal aantal werklozen. Deling door 0.22 levert de getallen in % van het aantal arbeiders dat werk gevonden heeft. Om hieruit de eigenlike „verdeling [B]” te vinden, moeten we nog een kleine berekening uitvoeren, die eveneens neerkomt op interpoleren en waarop hier wegens zijn onbelangrijkheid niet ingegaan wordt. Het resultaat is, dat verdeling [B] als volgt luidt: zij die werk gevonden hebben zijn voor de in elke groep genoemde % werkloos geweest gedurende de in die groep genoemde periode:

0-1 mnd.	1-2	2-3	3-4	4-5	5-6	6-12	1-2 jr.	2-3 jr.	langer dan 3 j.
25 %	32	12	9	5.5	3.4	6.4	4.1	1.3	1.5

Hierbij is alleen het percentage in de 1e groep te laag, omdat, zoals we al zeiden, er zich gevallen van die groep aan onze waarneming onttrekken.

9. We kunnen nu gemakkelijk uit deze verdeling de *gemiddelde werkloosheidsduur berekenen*. Daartoe hebben we slechts het gewogen gemiddelde der groeps-gemiddelden te nemen, met als gewichten de % arbeiders in die groep. De groeps-gemiddelden kunnen we wegens de voldoende nauwheid der groepen gelijk nemen aan 0.5 mnd., 1.5 mnd., 2.5 mnd., enz. De berekening levert als uitkomst *4.0 maanden*. De *werkelijke gemiddelde werkloosheidsduur* is dus nog *iets minder dan 4 maanden*, omdat groep 1 niet volledig te achten is.

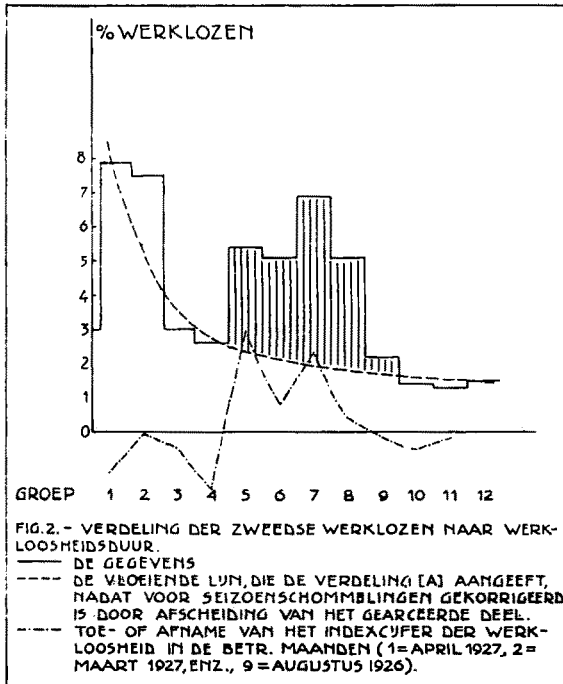
Het Amsterdamse rapport stelt ons nu ook in staat dergelijke berekeningen te maken voor aparte bedrijfsklassen. Op blz. 90 vinden we de „verdeling [A]” voor alle dergelijke klassen. Nemen we er enkele belangrijke uit en voeren daarvoor dezelfde berekeningen uit, dan blijkt er nog een aanzienlijk onderling verschil

te bestaan in de gemiddelde lengte van de werkloosheidsperiode. We vinden nl.:

Bedrijfsklasse	Gem. werkl.heidsduur
Metaalbewerkers	2.5 mnd.
Bouwwakarbeiders	2.4 „
Handels- enz. bedienden	5.8 „
Ongeschoolden	6.3 „
Alle arbeiders	4.0 „

10. Ter vergelijking is het interessant hiernaast enige cijfers te zetten die berekend kunnen worden, op dezelfde wijze, uit een Zweeds rapport³⁾, dat onlangs verschenen is en de resultaten bevat van een dergelijk onderzoek als het Amsterdamse, doch uitgestrekt over een groot deel van Zweden. In dit rapport vinden we op blz. 43 vermeld de verdeling der werklozen naar de duur der werkloosheid, betrekking hebbend op meer dan $\frac{3}{4}$ van alle in het land aanwezige werklozen. Bij het nader beschouwen van deze verdeling valt op (fig. 2):

³⁾ Arbetslöshetsräkningen och de lokala undersökningarna år 1927. Sveriges officiella statistik. Stockholm 1928.

10. dat de fijnere indeling die daar gegeven wordt (minder dan 1 week, 1—5 w., 5—9 w., 9—13 w., 3—4 mnd. enz. alle maanden tot en met de 12e, afzonderlik), tengevolge heeft, dat de tijdelijke afwijkingen een grotere rol spelen en zodoende in de grafiese voorstelling geen steeds aflopende lijn verkregen wordt, wat immers voorwaarde was tot stabiliteit en tot de doorvoering der berekeningen;

20. dat het aflopen van de lijn, zoals dat bij de Amsterdamse gegevens steeds het geval was, ernstig gestoord wordt door de hoge waarden voor de groepen 5—8. Nu is het zeer aannemelijk, dat deze hoge waarden aldus ontstaan zijn: tengevolge van de grote seizoenwerkloosheid in Zweden worden er steeds tussen September en Januarië zeer veel arbeiders werkloos, terwijl vanaf Januarië de werkloosheid weer vermindert. De tussen September 1926 en Januari 1927 werkloos geworden arbeiders zijn echter op het tijdstip van de telling (5 Mei 1927) juist in hun 5e—8e maand, en zodoende moet de verheffing van onze lijn waarschijnlijk daaraan toegeschreven worden. Ter vergelijking is in fig. 2 tevens aangegeven het aantal % van toe- of afname der werkloosheid in de maanden waarop elke groep betrekking heeft.

Uitgaande van deze overwegingen hebben we het op 5 Mei 1927 getelde werklozenleger verdeeld in twee delen: het deel dat verantwoordelijk is voor de biezondere verheffing van de groepen 5—8, plus het deel dat als stabiel in de zin van onze beschouwing kan betiteld worden en dat aangegeven wordt door de regelmatig afnemende lijn. Het eerste deel is gearceerd voorgesteld. Hun gemiddelde werkloosheidsduur was op 5 Mei 1927 reeds ± 6 maanden, dus op het tijdstip van eventuele tewerkstelling nog groter. Voor het tweede gedeelte voerden we onze gewone berekening uit (waarbij, om in overeenstemming met de Amsterdamse gegevens te blijven, de werklozen van langer dan 5 jaar werkloosheidsduur niet werden medegerekend) en vonden voor de gemiddelde duur der werkloosheid *6.3 maanden*.

Het Zweedse rapport geeft ook nog cijfers voor de drie grootste steden, nl. Stockholm, Gotenburg en Malmö. Dezelfde beschouwingen en berekeningen, hierop toegepast, leveren op: het „eerste” deel, omvattende ongeveer $\frac{1}{7}$ der werklozen, heeft wederom reeds ± 6 mnd. werkloosheid achter de rug; van het overige deel is de gemiddelde werkloosheidsduur *11 maanden*. Het was hier niet mogelijk de boven de 5 jaar werklozen geheel uit te schakelen,

omdat aparte gegevens daarover hier niet vermeld werden; alleen werden nu alle werklozen, boven de 2 jaar werkloos, beschouwd als te zijn werkloos beneden de 5 jaar, zodat het gemiddelde in elk geval nog te laag is.

11. Vatten we onze konklusies tenslotte nog even samen:

Omtrent de roulering levert ons het Amsterdamse, noch het Zweedse werkloosheidsrapport, voldoende gegevens. Zelfs ter bepaling van de gemiddelde lengte ener werkloosheidsperiode is nog een aanvullende hypothese nodig, waarvoor hier genomen is die van stabiliteit der waargenomen verdeling van de werklozen over de verschillende groepen van werkloosheidsduur. Over de daartussen liggende perioden van werk is uiteraard niets bekend. Uitgaande van de genoemde hypothese vindt men een werkloosheidsduur die voor verschillende beroepen nog zeer uiteenloopt en gemiddeld minder dan 4 maanden bedraagt.

De gemiddelde werkloosheidsduur is in Zweden zeer belangrijk groter. Zo blijkt enerzijds uit de grotere storing door seizoeninvloeden, anderzijds door de veel hoger gemiddelde werkloosheidsduur, dat de roulering in Zweden waarschijnlijk veel minder is dan hier.
